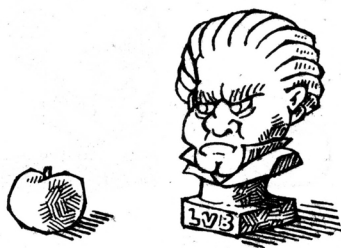

باقی قضایای تاریخ موسیقی

حرف‌های بیشتری درباره‌ی تاریخ موسیقی

آن‌گونه که باید آموخته شود

دیوید دبلیو. باربر

ترجمه‌ی پیام روشن

تصویرگر: دیو دانلد

مؤسسه‌ی فرهنگی - هنری ماهور

تهران ۱۳۸۷

مقدمه‌ی مترجم

بسیار خوشوقتم که ترجمه‌ی دنباله‌ی کتاب تاریخ موسیقی آن‌گونه که باید آموخته شود اکنون به چاپ می‌رسد. اگرچه کتاب‌هایی که به تاریخ موسیقی و موضوعات وابسته، از زاویه‌ی طنز پرداخته باشند نادر نیستند اما تا آنجا که می‌دانم نخستین بار است که کتابی در این زمینه به زبان فارسی منتشر می‌شود و خرسندم که در این کار پیش قدم شده‌ام.

نوشته‌های دیوید باربر را می‌توان به نوعی معادل موسیقایی اثر ویل کاپی دانست که به فارسی با عنوان چنین کنند بزرگان ترجمه شده است. خود باربر نیز به تأثیری که از این نویسنده گرفته است اشاره می‌کند. هنر باربر در انتقال اطلاعات تاریخی، به زبانی دلنشین، طنزآمیز و به شکلی است که خواننده با به‌خاطر آوردن آن شوخی‌ها، حقایق تاریخی را تا مدت‌های مدید در ذهن خواهد داشت. در کتاب باخ، بتهوون و باقی برویجه‌ها، خواننده ضمن آشنایی با زندگی موسیقی‌دانان، با تاریخ موسیقی بیشتر مأنوس می‌شود و در کتاب حاضر، تاریخ موسیقی از دیدگاهی متفاوت مد پرداختن به موضوع‌هایی چون گونه‌های موسیقی، رقص و سازهای ارکستر - مورد بررسی قرار می‌گیرد.

ترجمه‌ی این نوع کتاب‌ها کاری سهل و ممتنع است و از آنجا که باربر از اصطلاحات عامیانه بسیار استفاده کرده و به بازی با کلمات توجهی خاص نشان داده است رعایت امانت در انتقال مفهوم‌های مورد نظر او و معادل‌سازی برای آنها دل‌مشغولی مترجم بوده است.

شایسته است در اینجا از آقای علیرضا سیداحمدیان که معادل‌هایی مناسب برای واژه‌های با منشاء لاتین و دیگر زبان‌ها پیشنهاد کردند تشکر کنم.

امیدوارم ترجمه‌ی کتاب تاریخ موسیقی آن‌گونه که باید آموخته شود مقبول طبع دیرپسند اهل موسیقی قرار گیرد.

یادداشت نویسنده و سپاس‌گزاری

هنگامی که نوشته‌ی کوچک طنزآمیز خود را درباره‌ی تاریخ اُپرا: هنگامی که بانوی فربه می‌خواند، تمام کردم تصور می‌کردم دیگر با دنیای تاریخ طنزآمیز موسیقی کاری ندارم. بعد از کتاب تاریخ اُپرا و کتاب پیش از آن: باخ، بتهوون و باقی برویچه‌ها، فکر می‌کردم دیگر چیز زیادی برای گفتن وجود نداشته باشد. من البته اشتباه می‌کردم.

و حالا کتاب باقی قضایای تاریخ موسیقی را داریم که شاید بتوان آن را دنباله‌ی کتاب باخ، بتهوون و باقی برویچه‌ها، البته از زاویه‌ای کاملاً متفاوت، محسوب کرد.

این برخورد جدید، یعنی پرداختن به گونه‌های موسیقایی به‌جای زندگی‌نامه‌ها، راهی به‌سوی گنجینه‌ای از ایده‌های تازه و (صمیمانه بگویم) منبعی کاملاً جدید برای شوخی‌ها بود. امیدوارم خوانندگان، دست‌کم همان قدر که من از نوشتن این کتاب لذت بردم — و حتی بیشتر از آن — از خواندن آن لذت ببرند.

برای خوانندگانی که با کتاب‌های قبلی من آشنا هستند نیازی به یادآوری نیست اما صرفاً برای خوانندگان جدید دوباره می‌گویم: اطلاعات تاریخی و آگاهی‌های مربوط به زندگی افرادی که در این کتاب مطرح می‌شوند واقعی هستند. (یا دست‌کم تا آن حد واقعی که مورّخ دیگری پیش از من جسارت بیان آن را در کتابی داشته باشد و من مجبور نباشم بابت آنها سرزنش شوم. ما به این کار، تحقیق می‌گوییم.) شوخی نمی‌کنم.

مشکل می‌توان باور کرد که بیش از ده سال از تاریخ نخستین انتشار این کتاب می‌گذرد. از تصویرگر و طراح کتاب، دیو داندل، برای کار خیلی خوبش در این ویرایش، و از جف سویچ، ناشر Sound and Vision که به ما فرصتی برای تغییرات مجدد در کتاب داد سپاس‌گزارم.

دی. دبلیو. بی.

تورنتو، ۲۰۰۴

تقدیم‌نامه

این کتاب را به همسر سابقم که اکنون آسثرید ترفُزگیر نام دارد — و با تشکر از دوستیِ ادامه‌دارش — و به خاطره‌ی ویل کاپی (۱۸۸۴-۱۹۴۹) روزنامه‌نگار و نویسنده که همواره به من یادآوری می‌کند که کارها چگونه باید انجام شوند تقدیم می‌کنم.